

„Popsal jsem je panu... prostě majiteli pily všechny," prohlásil pan Poe a začal na prstech vypočítávat: „Vyzáblý chlap, který má místo rukou kovové háky, holohlavý muž s dlouhým nosem, dvě ženské s neustále napudrovanými obličejí, které vypadají jako chodící mrtvoly, a konečně ten podivný tvor, u něhož se nedá určit, zda je to muž nebo žena. Váš nový opatrovník o všech dobře ví, ale kdyby se přesto objevil nějaký problém, můžete přece zavolat mně anebo kterémukoli z mých spolupracovníků do banky."

„Kaska," pronesla Sunny zamračeně. Zřejmě tím myslela něco jako: „To nezní moc přesvědčivě," ale její hlas zanikl v hlasitém hvízdání píšťaly, jímž strojevůdce oznamoval příjezd na mizerovské nádraží.

„Tak jsme tady!" zahlaholil pan Poe, a než se Violet, Klaus a Sunny nadáli, stáli na nástupišti a dívali se, jak se vlak zase rozjíždí a mizí v temnotě Konečného lesa. Hluboké dunění motoru lokomotivy postupně sláblo a trojici

dětí pomalu docházelo, že na liduprázdném nádraží osaměla.

„No dobrá," povzdechla si Violet a chopila se kufříku, v němž bylo jejich veškeré oblečení, „půjdeme hledat Mizerovskou pilu. Tam se setkáme s naším novým opatrovníkem."

„Nebo aspoň zjistíme, jak se vlastně jmenuje," dodal Klaus zachmuřeně a vzal Sunny za ruku.

Jestliže jste, milí čtenáři, už někdy plánovali nějakou dovolenou, určitě jste poznali, jak užitečná věc jsou turistické průvodce. Tak se nazývají knížky, v nichž je seznam zajímavých míst, která stojí za to navštívit, a moudré rady, co dělat, když někam přijedete. O Mizerově se ovšem v žádném turistickém průvodci nepíše, a když sourozenci Baudelairovi procházeli jeho jedinou ulicí, bylo jim hned jasné proč. Po jedné straně spatřili několik obchůdků, ale žádný z nich neměl ani sebemenší výkladní skříň. Došli k poště, ale místo vlajky visela na žerdi stará dřevá bota. Naproti se až na konec